

Ško áček

Zelená pro naši školu

Novinky ze školy

Křížový výslech

Vlastní tvorba

Stránky zábavy

Čtvrtletník

**Základní školy Školní 1480, Chomutov
Duben 2009**

27. ledna se v Klášterci nad Ohří konalo **okresní kolo Chemické olympiády**. Soutěž se skládala z teoretické části, v níž žáci řešili chemické výpočty, chemické rovnice, výpočty a z praktických laboratorních úkolů, např. chemická analýza roztoků obsahujících halogenidové anionty.

- 1. místo – Kát'a Kazdová, 9.A** (postup do krajského kola)
- 3. místo – Týna Dvořáková, 9.A**
- 5. místo – Tonda Nguyen Khac The, 9.A**

27. ledna proběhlo v Domě dětí a mládeže v Chomutově **okresní kolo Dějepisné olympiády**.

- 10. místo – Andrea Říhová, 8.A**

V únoru se v Domě dětí a mládeže v Chomutově konala soutěž v hraní na flétničku **Veselá písťalka**

- 2. místo – Eliška Vaiglová, 6.A**
- 2. místo – Eliška Jana Bílková, 1.A**
- 3. místo Kateřina Klöpschová, 1.A**

20. února proběhlo v Klášterci nad Ohří okresní kolo **Olympiády v anglickém jazyce**.

- 1.místo – Jan Havránek, 7.A** (kategorie 6. – 7. tříd)

23. února se na 2. stupni konalo školní kolo recitační soutěže **Den poezie**, zúčastnilo se ho 29 recitátorů.

Kategorie 6. a 7. tříd:

- 1. místo – Eliška Vaiglová, 6.A**
- 2. místo - Adam Zajačik, 6.A**
- 3. místo - Lenka Křapáčková, 7.A**
Lenka Sebránková, 6.A

Čestné uznání: Katka Rehwaldová, 6.C
Jan Havránek, 7.A

Kategorie 8. a 9. tříd:

- 1. místo – Kát'a Kazdová, 9.A**
- 2. místo – Anna Heuschneiderová, 9.A**
- 3. místo – Týna Dvořáková, 9.A**
místo – Dominik Preibisch, 9.A

Čestné uznání: Denisa Krausová, 9.C – za vlastní báseň
Adam Vimr, 8.A

25. února proběhlo školní kolo recitační soutěže také na 1. stupni. Básničky recitovalo 20 dětí z prvního stupně. Celkem se tedy školního kola zúčastnilo 49 recitátorů.

Kategorie 2. a 3. tříd

1. místo – Hana Sekerová, 2.A
2. místo – Eliška Hodková, 3.B

Kategorie 4. a 5. tříd

1. místo – Ondřej Chloupek, 4.B
2. místo – Magdalena Netolická, 4.A

V okresním kole Dne poezie, které se konalo 14. března v SKKS Chomutov získal za svůj výkon **Ondřej Chloupek** čestné uznání.

4.března hrály mladší žákyně okresní kolo v basketbalu **Nestlé basket cup 2009**

1. místo – družstvo ZŠ Školní (postup do krajského kola)

Naše družstvo: Terka Kaňková, Lada Fejferová a Lucka Fejferová, Kát'a Kittlerová, Jana Pilečková – 7.A, Terka Vítámvášová – 6.A, Terka Jakubcová, Jitka Brodničková – 7.C, Terka Říhová – 7.B

Výsledky jednotlivých zápasů: ZŠ Školní : ZŠ Příkopy 6 : 0
ZŠ Školní : 1. ZŠ Jirkov 12 : 4
ZŠ Školní : ZŠ Písečná 12 : 8
ZŠ Školní : ZŠ Heyrovského 8 : 6

17. března se konalo v Domě dětí a mládeže Chomutov okresní kolo **Olympiády v českém jazyce.**

3. místo – Šárka Lienertová, 9.A (postup do krajského kola)
13. místo – Kristýna Dvořáková, 9.A

18. března se na Gymnáziu v Kadani konalo okresní kolo **Olympiády v zeměpisu.**

1. místo – Jan Havránek, 7.A (postup do krajského kola)
12. místo – Pavel Dvořák, 6.A
19. místo – Martin Klöpsch, 7.A

1.dubna se v Domě dětí a mládeže Chomutov konalo okresní kolo **Fyzikální olympiády.**

Kategorie F – 8. ročník: **3. místo – Marek Meitzký, 8.A**
5.- 7. místo – Martin Klopsch, 8.A

Kategorie E – 9. ročník: **1. místo – Dominik Preibisch, 9.A** (postup do krajského kola)
10. místo – Lenka Linh Dinh Thuy, 9.A

19. ledna obdržela naše škola dopis od primátorky města Ivany Řápkové. Paní primátorka v něm poděkovala dětem i pedagogům a vyjádřila své uznání za píli a úsilí při přípravě i realizaci vystoupení našich

žáků na náměstí 1. máje v rámci Chomutovských Vánoc.

Během této benefiční akce, o níž jsme psali v minulém čísle, probíhal prodejní jarmark výrobků žáků. Podařilo se shromáždit 12. 479 korun. Tato

částka byla darována Chomutovskému dětskému nadačnímu fondu při dětském oddělení nemocnice

v Chomutově na zakoupení inkubátoru s vyhřívaným lůžkem, který chomutovské nemocnici dosud chyběl.

Turnaj 4. a 5. tříd ve vybíjené

Dne 6.2. jsme hráli školní turnaj ve vybíjené. Celkem hrálo 5 tříd – 4.A, 4.B, 4.C, 5.A, 5.B. Dohromady tedy sehrály deset zápasů. Třídy, které dohrály zápas a měly chvilku volna, hrály vybíjenou v malé tělocvičně. Všichni jsme hráli statečně. I třída, která prohrávala, se snažila za každou cenu vyhrát. Poločas zápasu trval 4 minuty, což není moc dlouhá doba, ale zahráli jsme si a stačilo nám to. Všechno probíhalo dobře až na jeden malý úraz, který inkasovala jedna naše spolužačka. Naštěstí to nebylo nic vážného.

Mně osobně se nejvíce líbilo vyhlášení výsledků. Věděli jsme, že to máme v kapse.

Pořadí vypadá takto:

1. místo – 5.B
2. místo – 5.A
3. místo – 4.B

Potom se předávaly speciální ceny: titul Fair play získal Vláďa Kordula

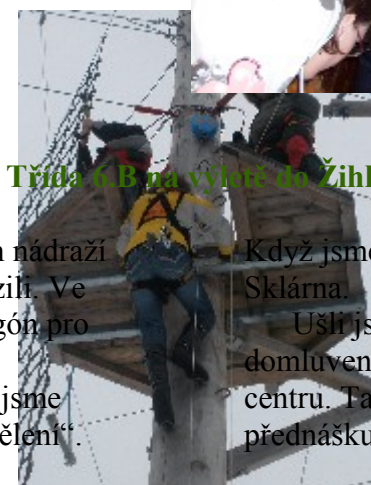
titul Nejlepší střelec Broňa Hošek

titul Nejlepší hráčka Lucie Vorlová

titul Nejlepší hráč Honza Kittler

A tím končí náš vydařený turnaj, ze kterého jsme si odnesli plno zážitků.

Matyáš Vitvar, 5.B

Třída 6.B na výletě do Žihle

Ráno 24. února jsme se sešli na hlavním nádraží v Chomutově. Vlak přijel na čas a my vyrazili. Ve vlaku byla velká zábava, měli jsme celý vagón pro sebe

a neustále jsme se smáli a povídali si. Také jsme vybalili svačiny a provedli tzv. „sesterské dělení“.

Když jsme vystoupili, vydali jsme se směrem k ŠVP Sklárna.

Ušli jsme cca kilometr, když pro nás přijel domluvený odvoz a přemístil nás přímo k lanovému centru. Tam se nás již ujali instruktoři a podali nám přednášku

o bezpečném pohybu na lanech. Lezení bylo naprosto parádní, byla to legrace a přitom fyzická zátěž. Děti se smály a užívaly si to. Ve výšce byl zjevný jejich strach, který však záhy překonaly. Byly perfektní. Program trval 2 hodiny.

Poté jsme se vydali směr Lasergame, kde žáci závodili ve virtuálních střelkách v černé místnosti jen s UV světly a spoustou páry. Bojovali při rychlé hudbě v neonových elektrických vestách, kde svítilo jen

Výlet byl naprosto úžasný, plný zábavy, akcí a povídání. Žáci byli hodní a hlavně ukázněni na obou atrakcích.

Jana Baschová, třídní učitelka

V rámci projektu „Čtení je bránou k vědění, aneb tu knihu si musím přečíst“ navštívili žáci z 2. stupně některé třídy na prvním stupni. Připravili si pro své malé spolužáky nejrůznější ukázky z knížek, některé třídy napsaly vlastní scénáře a hrály divadelní představení, jiné uspořádaly soutěž ve skládání vět. Děti z prvního stupně jim na oplátku předvedly, co všechno už se naučily, jak dobře umí číst.

Žáci z 9.A si pro prvňáčky připravili parádní „šmoulí hodinku“.

Modrá je dobrá.... Už je to tak

Tatka šmoula, šmoula Kouzelník, šmoula Malíř, šmoula Mlsoun a další. V ten den to bylo všude samý šmoulík. Modré tvářičky, bílé čepičky a mohlo se vyrazit. Na cestu na 1. stupeň se s námi vydaly také „kouzelné houby, o kterých vlastně celá pohádka vyprávěla. Po houbičkách jsme sice kouzelné vlastnosti jako v pohádce nezískali, ale to pěkné dopoledne bylo plné smíchu.

Bětko Kovářová, 9.A

Celé naší šmoulí show předcházely dlouhé přípravy, počínaje výběrem samotného příběhu a konče zkouškami výrobou kostýmů.

Osudný pátek ráno jsme se pustili do finálního maskování. Jelikož šmoula je modrý, my musili být také modří. A to nejen oblečením. V hlavní maskérku se proměnila Eliška a křídou se nám snažila zamodřit obličej. Někteří se následně šmoulům skutečně podobali, jiní vypadali jako mrtvoly. Každopádně čas neúprosně letěl a my jsme se museli rychle přesunout na 1. stupeň.

Děti si nás prohlížely jako vzdálenou budoucnost. My při pohledu do třídy spíše vzpomínali. Bez větších malérů jsme sehráli naše představení „Šmoulové a kouzelné houbičky“ a pak jsme se uvelebili na koberci a poslouchali, jak už umí číst malí prvňáčci. Zvládli toho za ten půlrok ve škole opravdu mnoho. Překvapilo nás, když nám společně zahráli na flétničky.

Nakonec se nám zpět na 2. stupeň ani nechtělo, raději bychom celé dopoledne četli a povídali si o pohádkách.

Šárka Lienertová, 9.A

Lyžák 2009 – Klínovec – hotel Lesní zámček

Pět dní na sněhu

Pěkně jsem si zalyžoval a zjistil jsem, že týden bez PC vydržím.

Kuba Zamazal, 9.A

Cestou na Klínovec autobus stávkoval a třikrát se rozhodl, že už dál nepojede. A tak se původní hodinová cesta protáhla zhruba na dvojnásobek.

Ovšem tu neklidnou cestu nám vynahradil už první pohled do našeho apartmá.. Když jsme s holkama vstoupily dovnitř, začaly jsme pískat, vrískat, ječet, hezčí pokoj jsme neviděly. Měly jsme nejluxusnější a největší pokoj ze všech. Jenom naše chodba byla větší než pokoje ostatních. A na celkový dojem ještě působil

fakt, že všude visí velikánská zrcadla. Takže nám byl pokoj přímo ušitý na míru. Taky se naše hnízdečko stávalo útočištěm návštěv, ale my jsme je vždy rády přivítaly.

Fajn bylo i vše ostatní, také počasí a lyžovačka. A protože jsem byla letos na lyžáku už třetím rokem, můžu posoudit, že letošní lyžák proběhl moc hezky a celkově se to povedlo.

Týna Dvořáková, 9.A

Všem jsme se chlubily naším pokojem a každý div nepadl na zadek, když ho viděl. Také pan učitel Nosek nevěřil svým očím a pravil: „Nejlepší pokoj mají mít učitelé.“ A dále navrhnul, že uděláme výměnu. „To nééé!“ křičely jsme všechny naráz.

Lyžování bylo prima, hlavně, když nám pan učitel Nosek řekl: „Tak teď pojedete všichni přesně jako já.“ Sledovali jsme jeho jízdu a najednou bác sebou do sněhu. Jelikož jsme poslušní, jeli jsme jeden po druhém jako pan učitel a jízdu jsme završili také stejným pádem. Naschvál jsme padali jako zralé hrušky a smáli jsme se o sto šest.

Další zážitek byl, když se šla část lidí s panem učitelem Noskem koupat do bazénu na Nástup, zbytek šel panem učitelem Hrbkem na procházku. Pan učitel se z ničeho nic pustil ze skokánku po zadku dolů a my za ním po břiše, po zádech sjížděli rychlostí blesku. Lepší „bobování“ jsem nezažila.

Posledním největším zážitkem byl večer, kdy jsme si my dívky z 9.A měly připravit program. Vymyslely jsme si soutěžní disciplínu pro kluky a učitele. Jejich úkolem bylo zpívat hymnu co nejvýše. Myslely jsme si, že to nezvládnou, ale pak jsme koukaly s pusou

dokořán a strašně jsme se řehtaly. Ani my bychom to nedaly výše. Největší jekot nasadili oba páni učitelé. Znělo to, jako by jim někdo skřípl hlasivky. Do dalšího kola jich postoupilo sedm a tentokrát měli zpívat co nejhlouběji. Postoupili tři a měli nakonec zpívat co nejčistěji. A na to pan učitel Hrbek: „Já jdu dobrovolně pryč.“ A pan učitel Nosek: „Vždyť já jsem nezpíval od základky.“ Ale zazpívali to tak čistě, že jsme museli dát první místo jednomu i druhému. Celý lyžák byl zážitek, na který nezapomenu.

Káťa Kazdová, 9. A

Můj první lyžák

Druhý den po příjezdu jsme se my snowboardisti vrhli na svah, tedy spíš na kopeček. Učil nás insruktor Michal, který byl moc hodný. Byla s ním velká legrace, ale se snowboardem ještě větší. Po rozsvičce jsme nastoupili na svah. Samozřejmě jsme všichni padali a co teprve na vleku. Někdo ani nevyjel nahoru. Ale po dvou dnech se to všichni naučili a jezdili nahoru i dolů jako draci.

Lada Fejfarová, 7.A

B 20b
Konec nejvyšší
dovolené
rychlosti

B 23a
Zákaz
zvukových
výstražných
znamení

B 26
Konec všech zákazů

B 31
Zákaz vjezdu
pro jezdce
na zvířeti

THE AKTION – BESIP Tour 2009

Chvillemi nám běhal mráz po zádech.

8. dubna zhlédli žáci 9. tříd v Městském divadle Chomutov představení s tematikou bezpečnosti silničního provozu. THE AKTION nebyla žádná preventivní přednáška, byla to vlastně divadelní hra, kterou napsal sám život, ale bohužel i smrt.

Začátek vypadal zábavně, v sále hrála na plné pecky moderní diskotéková hudba, na jevišti tančili mladí lidé a přitom popíjeli alkohol. Potom však následovalo dojemné vypravování tragických životních příběhů těch, kteří je sami prožili – policisty, hasiče, záchranáře z letecké záchranné služby, lékařky a mladé dívky, která zůstala po nehodě na motorce na invalidním vozíku. Vše bylo doprovázeno videosnímky z dopravních nehod. Některé obrázky byly opravdu drastické, navíc ozvučené tak, jako byste byli přímo u té nehody.

Když slyším vyprávění o lidských neštěstích, o šílených životních situacích, ať už se jedná o zranění, či smrt, není mi do skoku. Není totiž zaručeno, že se něco podobného jednou nemůže přihodit i mně. A nemusí se to stát ani mojí vinou. Uvědomuji si, kolik je všude nebezpečí. Při poslouchání historek o nehodách jsem uvnitř cítila smutek, úzkost a strach.

Zbývá jen doufat, že si lidé konečně začnou uvědomovat, jaké následky může mít třeba jen pouhá nepozornost, ale hlavně alkohol, rychlá jízda a přeceňování svých schopností. Nechci říct, že doufám, že další oběť nebudu já. Neměl by to být nikdo!

Anna Heuschneiderová, 9.A

Devátáci učili na 1. stupni

Jako každý rok se žáci 9. ročníku i letos stali na jeden den učiteli. 29. března strávili několik hodin na 1. stupni naší školy a vžili se do role učitelů. Oproti skutečným učitelům měli výhodu v tom, že na to nebyli sami, ale rozdělili se do skupin po třech nebo po čtyřech do každé třídy. Většina devátáků má celkem jasnou představu o tom, jak má vyučování vypadat. Z následujících odpovědí na otázky, které jsme jim po akci položili se dozvíte, jak se jim vlastní představy podařilo realizovat. Jak zhodnotili den plný nových zážitků a zkušeností?

Šárka Lienertová, 9. A

1. Těšil ses na roli učitele?
2. Jak náročná byla příprava na vyučování a kolik času jí Vaše skupinka věnovala?
3. Byl jsi nervózní, když jsi měl vstoupit do třídy plné dětí? Připomnělo Ti to dobu, kdy jsi v těchto malých lavicích sedával Ty sám? Myslíš, že děti měli větší trému než Ty?
4. Co Tě nejvíc překvapilo nebo pobavilo?
5. Co bylo naopak nejtěžší?
6. Jak se Ti spolupracovalo s Tvými kolegy?
7. Odnášíš si z tohoto dopoledne nějakou užitečnou zkušenost?
8. Co bys po dnešku vzkázal do sborovny 2. stupně?

1. Ano těšila jsem se, i když mě trochu strašily představy, jak se k nám asi děti budou chovat.
2. Přípravy samotné nebyly tak těžké. Ve třídě jsme si však museli srovnat v hlavě, že vlastně neučíme úplně malé děti, protože ty naše byly velmi chytré a moc hodné, a tak některé naše hry byly pro mě až příliš dětinské a museli jsme rychle vymýšlet náhradní program.
3. Nervozita pracovala pěkně, ale pak jsem poznala, že naše děti jsou opravdu hodné a báječně s námi spolupracovaly. Za to jim mockrát děkujeme. Také mi ti malí caparti připomněli, jaké to bylo, když jsem se musela učit vyjmenovaná slova.
4. Musím říct, že okamžiků k pobavení nastalo několik. Od srdce jsem se zasmála, když jeden chlapec napsal místo plody ploty. A co mě překvapilo? Kolik toho děti znají už ve čtvrté třídě.
5. Těžké mi připadalo jen to, že musím být stále ve střehu a musím pořád vědět, co mám říkat. Ale děti nám to parádně ulehčovaly.
6. Myslím, že naše skupinka se skvěle doplňovala. Když nevěděl jeden, pomohl druhý.
7. Těch zkušeností je mnoho, například to, že děti ve čtvrté třídě už nejsou tak malé, jak jsem předpokládala.
8. Aby se těšili na chytré žáky, kteří na 2. stupeň přijdou.

Kristýna Dvořáková, 9.A

*Být učitelem není taková hračka,
jak jsem si myslel. Tonda Nguyen Khac The, 9.A*

1. Tak střídavě, čím víc se to blížilo, tím méně.
2. Přípravě jsme věnovali přestávky a každý z nás i trochu volného času doma.
3. Při vstupu do třídy jsem nijak nervózní nebyla. Horší to bylo, když poprvé zazvonilo a začali přicházet žáci, čím více jich bylo, tím hůře. Avšak sotva začalo vyučování nervozita opadla. Vzpomněla jsem si přesně na lavici, kde jsem sedávala, uvědomila jsem si, jak krátké bylo vyučování, přesto bych se už vrátit nechtěla. Myslím, že děti rozhodně větší trému než já neměly.
4. Nejvíce mě překvapil náš lehký diktát. Nejenže byl opravdu jednoduchý, ale děti dokonce stejné cvičení už psaly a měly ho na předchozí stránce, I přesto se objevila 4, dokonce i 5. Martin, který opravoval, známkoval mírně, ale i tak bylo jedniček málo.
5. Nejtěžší bylo udržet si ve třídě pořádek, zajistit, aby všichni pracovali a dělali, co mají. Dále pak dorozumívání se s Aničkou, která moc neuměla česky.
6. Spolupráce byla výborná. Když jeden opravoval sešity, druhý se věnoval dětem a třetí se snažil alespoň něco vysvětlit Aničce. Pak zad jeden mluvil s dětmi a zbylí dva připravovali cvičení na tabuli.
7. Vesměs jsem si potvrdila to, co už jsem věděla, nebo jsem se domnívala. Ale největší zkušenost byla samotná práce s dětmi. Možnost vyměnit si role. A to nám, myslím, všem prospělo, abychom si uvědomili, že to není jednoduché.
8. Jelikož jsme učili pátáky, nedovedu si představit, jak lze udržet kázeň ve vyšších ročnících. Proto vzkazují, že obdivuji trpělivost učitelů, kteří dnes a denně vstupují do tříd ve snaze naučit nás něčemu novému a připravit nás pro život.

Šárka Lienertová, 9.A

1. Těšila jsem se a zároveň se i trochu bála.
2. Domluvili jsme se, kdo si co na který předmět připraví a potom jsme to jen sladili, abychom neměli stejné soutěže.
3. Když začali do třídy přicházet žáci, tréma se mě pomalu zmocňovala, ale pak to bylo v pohodě. Vzpomněla jsem si, jak nás učili deváťáci, když jsme chodili do pátého ročníku. Nemyslím si, že děti měly větší trému, spíš nevěděly, co od nás mají čekat.
4. Překvapilo mě, jak skvěle se chovali všichni bez výjimky. Byla jsem za to hrozně ráda. A další věc, co mě udivila, jak hodně toho věděli z dějepisu. Klobouk dolů před nimi.
5. Nejtěžší bylo vyplnit poslední dvě minuty v hodině.
6. Spolupracovalo se nám skvěle. Tonda si vzal vlastivědu a čeština s matikou byla malina.
7. Že i pátáci toho v mnohých ohledech vědí víc než já ☺.
8. Ať se těší na ty, co přijdou. A jinak, že už vím, jak je těžké utišit rozkřičenou třídu.

Ela Neprašová, 9.A

1. Ani moc ne. Měla jsem z toho strach.
2. Bylo těžké zabavit všechny děti. Mysleli jsme, že toho máme připraveno málo a že ke konci hodiny budeme už jen mlčet, ale hodina uteče rychle.
3. V této třídě, kde jsme učili, jsme všichni čtyři z naší skupiny strávili první dva roky školy. Když jsme ráno v 7:20 přišli do třídy, děti už tam byly. Spaly totiž ve škole. Žádná tréma na nich vidět nebyla. Zuzanka si nás fotila, zatímco Frankie snídal piškoty.
4. Nejvíce mě překvapil i pobavil Pavlík a jeho Pikachu. Staral se něj. Dával mu léky, říkal mu, že ho má rád. Nakreslil mi psa Janu.
5. Vnímat, poslouchat a radit každému dítěti, když jich na vás volá 27.
6. Kluci byli super. Díky Vojto a Kubo.
7. Ano. Nikdy bych nechtěla učit malé děti.

8. Nejsme už tak aktivní jako ve

2. třídě, že?

Bětko Kovářová, 9.A

1. Na tento den jsem byla hlavně zvědavá. Noční můry se nekonaly, ale trochu napětí jsem zaznamenala. Rozhodně jsem se těšila.
2. V naší skupině jsme přípravě nevěnovali všichni stejně času. „Jsme inteligentní, proto přípravu nepotřebujeme,“ vid', Kubo!
3. Podle mě nás děti braly jako členy týmu. Nikdo se nestyděl, až mě překvapily svým skvělým vystupováním. Už teď by se polovina z nich mohla žít veřejným zpěvem či recitací ☺.
4. Překvapilo mě, že nás děti braly vážně.
5. Nejtěžší bylo nesmát se panu „učiteli“ Vojtovi a jeho: „Klííd!“
6. Myslím, že bychom mohli založit novou sborovnu. Bylo to moc prima.
7. Že na každém je něco roztomilé. Že i když někdo není jako ostatní děti, je úžasný.
8. Přála bych Vám taky tolik hlásících se ručiček.

Petra Pucholtová, 9.A

*Dobrá nálada je nakažlivá.
Vojta Svoboda, 9.A*

*Učitele velmi lituji, protože to
vůbec nemají lehké. A ty tři
hodiny mi úplně stačily.*

Míra Kučera, 9.C

1. Těšila jsem se moc, ale taky jsem se bála.
2. Ve čtvrtek po vyučování jsme si šli připravit tabuli. Napsali jsme si na ni příklady, křížovku a text s obrázky.
3. Když poprvé zazvonilo, začala jsem mít trému a bála jsem se. Trvalo to ale jen asi deset minut a pak už to bylo dobré. Nejdřív byl někdo z dětí stydlivý, moc nemluvil a koukal do lavice. Když si na nás zvykli, bylo to už v pohodě.
4. Řekli jsme dětem, aby nás oslovovaly jménem, ale oni na nás stejně volaly paní učitelko.
5. Zvládli jsme to perfektně.
6. Spolupráce byla bezvadná ☺. Nakonec jsme tam byly jen dvě, ale i tak si myslím, že to bylo super. Děkuji, Veroniko.

7. Zkušeností je mnoho. Děti se
8. Musím uznat, že s námi to také není jednoduché.

hlásily, vykřikovaly...

Katka Jakešová, 9.C

1. Těšila jsem se, ale byla jsem i trochu nervózní.
2. Z naší skupiny byla náročná spíše jen pro mě, neboť jsem vše musela zařídit sama.
3. Ano, jak už jsem dříve řekla, trochu nervózní jsem byla. Trochu jsem si zavzpomínala, ale vrátit bych to už nechtěla. A pokud jde o děti, zdálo se mi, že jim bylo na konci trochu líto, že odcházíme.
4. Pobavilo mě a zároveň i překvapilo, že se strašně moc hlásí.
5. Nejtěžší je udržet žáky v klidu.
6. Já jsem spolupracovala s Honzou a s Tondou. Při matematice mi pomáhali, ale pak jen seděli a koukali, jak se snažím.
7. Nevím jestli přímo užitečnou zkušenost, ale určitě si odnáším spoustu skvělých zážitků.
8. Učitelům dík. Vím, že ať se jedná o nás, nebo o ty menší na 1. stupni, nikdy to není lehké.

Denisa Krausová, 9.C

1. Nadšení se den ode dne měnilo v nervozitu. Ale můžu říct, že jsem se už pomalu nemohla dočkat.
2. Věnovali jsme přípravě jedno volné odpoledne.
3. Tréma? No to si pište, že byla. Nostalgické vzpomínky ve mně vyvolalo už jen to, když přicházely ty malé dětičky s aktovkami na zádech plné očekávání s úsměvem na rtech a s rozzářenýma očima. Když jsem pak viděla tu jejich aktivitu během hodiny, byla jsem přesvědčená, že bych těch devět let ráda vrátila zpět. Ta jejich dětská radost mě dokázala zbavit trémy.
4. Pobavil mě jeden klučina, který mi při hodině českého jazyka začal povídat, že strašně rád hraje fotbal. Překvapilo mě, jak je učení bavilo. Dále mě překvapily malé slečny, které mě při odchodu objaly se slzami v očích a se slovy, ať neodcházím a vtiskly mi do dlaně žížaly, které jsme vyráběli při hodině PČ.
5. Určitě to, že práce s prvňáčky je opravdu náročná. Vše jim musíte dokola vysvětlovat a pomáhat jim. Ale jako potíže jsem to nebrala, ba naopak.
6. Mí „pedagogičtí kolegové“ mi moc pomáhali. Bez nich bych to těžko zvládla. Děkuji, že byli ochotní a že jsme si podávali pomocnou ruku.
7. Já bych tuto akci hodnotila jako obrovskou zkušenost pro praxe budoucí učitelky ☺ Jestli budou děti takhle hodné, až já budu jednou paní učitelka, budu svou práci milovat.
8. Do sborovny 1. stupně bych ráda vzkázala pevné nervy. Vaše práce je opravdu náročná. Do sborovny 2. stupně bych chtěla vzkázat, abyste s námi také měli trpělivost. Vždyť před časem jsme také byli stejně roztomilí. Ale bohužel ty časy jsou už nenávratně pryč.

PS: Zdravím celou 1.B včetně paní učitelky Jany Šťastné. Posílám moc pozdravů a pusinek. Nezlobte paní učitelku. Doufám, že si to někdy zopakujeme a vyrobíme si další žížalky.

Nikola Roušarová 9.C

*Bylo těžké mluvit správně a používat nesprostá slova.
Tonda Quoc Tuan Dinh, 9.C*

*Každý jsme nějaký a ať to chtějí změnit učitel,
nebo rodiče, tak prostě nemají šanci.*
Míša Szendriová, 9.A

Naše zážitky – píše pátá Á

Byl jsem nejbohatší na Titaniku

Jel jsem s babičkou do Prahy podívat se na výstavu artefaktů z Titaniku. Koupili jsme si vstupenky a dostali jsme kopii pravých lístků, které měli lidé na té lodi. A já jsem byl ten nejbohatší muž na Titaniku. Jako první jsme viděli různé bedny a věci, které na potopené lodi byly. Prohlédli jsme si také pokoje první až třetí třídy. Byla tam spousta lahví od vína, vidličky, nože, pohárky, talíře a lahvičky od parfémů. A bylo tam i kormidlo, lodní zvon a telefon. Když jsme si všechno prohlédli, našli jsme na konci tři různé tabule, kde bylo napsáno, kdo tam umřel a kdo přežil. Tam jsem se dočetl, že ten nejbohatší nepřežil. Tak jsem si koupil model Titaniku. Jeli jsme tramvají domů a viděli jsme spoustu pražských památek.

Michal Moravčík 5. A

Karkulky na mistrovství světa

Taneční škola Stardance postoupila na mistrovství světa. Já z toho byla na větvi. My Karkulky (jméno naší formace) jsme postoupily na svět! ÁÁÁÁÁÁ! Když nastal den, kdy jsme měly jet do Německa do Riesy, musela jsem jít spát dřív, protože jsme jeli o půlnoci. A jak jsem seděla v autobuse, tak jsem řekla: „Už je zítra!“ a rozesmály jsme se. Dojely jsme, ubytovaly jsme se. Potom jsme se šly do haly převléknout a honem na scénu. Když na nás došla řada, tak jsem se mohla zbláznit, jakou jsem měla trému. Čekaly jsme na výsledky a najednou se někdo ujal mikrofonu a řekl, že postupují Moulové, Květinky, Šachy, Karty a KARKULKY!!!!!! ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ! Já jsem se zblázniláÁÁÁÁÁÁ! Postoupily jsme dál a šly se znovu připravovat. Trvalo to věčnost, šly jsme na plac a je je byla plná hala. Řekli nám, že výsledky se dozvíme ráno. Ale ne, to snad ne!!!! Musely jsme se nějak uklidnit. Druhý den se vyhlášovaly výsledky a řekli nám, že jsme se umístily na krásném čtvrtém místě, tak jsem to rychle volala mamce.

Markéta Urbanová V. A

V nemocnici v Motole se mi líbilo

Nastoupila jsem do fakultní nemocnice v Praze, protože už odmalinka jsem měla problémy se sluchem. Jeli jsme dlouho a já se koukala z okýnka na krajinu. Když jsme přijeli, tak už jen pohled na budovu mi řekl, že se mi tam bude líbit. Vyjeli jsme výtahem nahoru a sestry už pro mě měly připravený pokoj. Na pokoji jsem ležela se Zuzanou a Michalou. Hned druhý den mi pan doktor řekl, že si mě odvezou na operační sál. Trochu jsem se začala bát, že se to nepovede. Ale to už přišli doktoři a odvezli mě na sál. Najednou jsem spala, a když jsem se probudila, to už vedle mě stála maminka a sestřičky. Po osmi dnech mě pustili domů. Byla jsem moc ráda, že už jsem doma.

Denisa Voldřichová V. A

Zbili mě a pak se mi omluvili

Bylo to v létě a bylo hezky. Šel jsem ven a s kamarády jsme hráli fotbal. Dal jsem gól a oni z toho měli nervy, ale hráli jsme dál. Já dal zase gól a oni mi řekli, že podvádím. Tak jsem jim řekl: „Já umím hrát. Ale vy ne, co?“ A šel jsem domů. Asi v sedm hodin mi někdo napsal: „Přijď před barák“. Tak jsem odepsal: „Proč?“ A odpověď byla – Dělej. Tak jsem se učesal, šel jsem ven, ale někdo mi najednou vrazil pěstí do oka a já jsem spadl. Oni rychle utekli. Šel jsem zas domů a měl jsem monokla pod okem. Potom, asi po dvou dnech, na mě někdo zazvonil. Tak jsem šel dolů a tam byli ti tři kluci. Oni se mi omluvili. Tak jsem řekl: „Tak jo, jdeme k nám.“ A tak jsme šli.

Stanislav Pinkava V. A

Jak bych chtěl prožít prázdniny

Jela bych do Egypta, tam bych našla poklad faraona Tutanchamona a objevila bych skryté chodby, které by vedly do ztraceného paláce. Ten bych si prošla a našla bych tam další poklad, ještě větší než ten první. A za to, že jsem objevila ten palác, bych dostala odměnu 500 000 Eur. Už bych nebydlela v paneláku, ale ve veliké vile.

Anna Šoltésová V. A

Byl bych v Londýně a prodával bych od pondělí do pátku vstupenky na Big Ben. Od soboty do neděle vstupenky na Tower Bridge. V noci bychom s Mariem Olahem, který tam teď bydlí, pařili až do rána a v 5.00 hodin bych letěl do školy vrtulníkem. Zastavil by mi až před školou a spolužáci by měli show. Ve škole bych se učil a doma bych spal jako dudek.

Václav Mock V. A

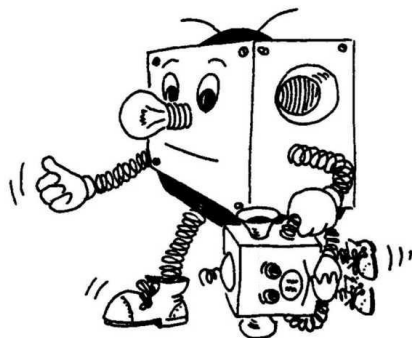
Chtěla bych jet na tři dny někam, kde je teplo a moře. Pak bych jela na dva dny do Vídně nakupovat věci. Další sobotu a neděli bych byla se svými kamarády z 2. A, 1. A, 3. a 4. A a taky z naší 5. A. Šli bychom do kina, ale ne do Chomutova. Nakonec bychom zašli do nějaké pětihvězdičkové restaurace v Praze.

Sabina Matoušková V. A

Součástí celoročního projektu učitelka Hana Macháčková z 1. stupně, byl slohový úkol. Žáci měli napsat krátkou povídku nebo fejeton na téma „Kam s ním?“ aneb „Jak to bylo u nás doma.“

Nabízíme Vám některé zajímavé práce žáků z 1. i 2. stupně o tom, jak probíhá vyřazování starých spotřebičů v domácnostech.

Život jednoho počítače

Jsem starý vysloužilý počítač. Koupili si mě rodiče Marcela, když jsem byl ještě malý. Sloužil jsem několik let celé rodině. Jak Marcel začal vyrůstat, začal si se mnou stále víc hrát. Jak se postupně zdokonalil, hráli jsme spolu spoustu různých vědomostních a naučných her. Naučil jsem ho hodně věcí, seznámil s prací s internetem, kde jsem mu byl průvodce.

Časem jsem zjistil, že už nezvládám všechny hry a práci s internetem, že má paměť na všechny ty novinky již nestačí. Svě místo na stolku jsem musel uvolnit novému počítači. Marcelův děda mě naložil do auta a odvezl mě do sběrný, kde se odkládají staré spotřebiče.

Vůbec se na Marcela nezlobím, přeji mu, aby si s novým počítačem užil tolik hezkých chvil jako se mnou.

Marcel Kříž, 4.B

Už jsem to ale stará pračka. Neperu, neždím. Jsem už jaksi mimo provoz. Můj majitel mě chtěl opravit, ale nepodařilo se mu to. Rozhodl se, že mě vyhodí. Já se lekla, až jsem poskočila! Naložil mě na nákladák, ale nevěděl, kam se mnou. Mě nemůže jen tak vyhodit do kontejneru. Já jsem nebezpečný odpad. Jezdil se mnou po městě křížem krážem a přemýšlel, co se mou udělá. Nakonec mu to cvaklo: „Myslím, že takový odpad se vyhazuje na skládku na Pražské ulici.“ Tak mě vyhodili na skládku a tam mě potom zlikvidovali.

Jan Kittler, 4B

Jak se dožít vyššího věku

Narodila jsem se před deseti lety ve Francii. Bylo nás hodně sourozenců a mě prodali do rodiny Chloupkovy.

Pracovala jsem tvrdě dlouhá léta. Už od narození jsem toho uměla spoustu. Dokázala jsem například grilovat, ohřívat mikrovlnami nebo horkým vzduchem. Měla jsem i speciální programy na smažení ryby nebo pečení kuřete. Na jídlo, které jsem připravovala, jsem si mohla pěkně posvítit. Až jednou...

Ohřívala jsem rizoto a svítila jsem si na tu dobrotu, když mi náhle praskla žárovka. Od té doby jsem byla úplně slepá.

Potom, když jsem ohřívala spoustu jídla pro velkou návštěvu, jsem se tak rozpálila, až mi praskla dvířka. Nějaký čas jsem ještě i takto postižená fungovala.

Jsou to asi tři měsíce, právě jsem odpočívala a připravovala jsem se na příští práci, když jsem se náhle rozpálila. Když jsem byla sama bílá, stala jsem se žárem ještě bělejší. Než jsem se stačila horkem roztéct, stihli mě odpojit od zásuvky. To byl začátek mého konce. Odnegli mě na chodbu, kde jsem si připadala jako tělocvičné nářadí, protože mě všichni stále přeskakovali.

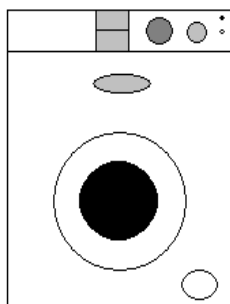
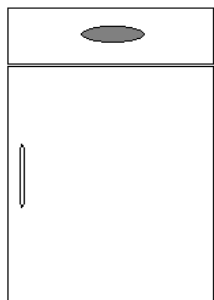
Jednou ráno, ještě za tmy, mě naložili do auta.

Myslela jsem si, že pojedou na výlet. Zavezli mě ale do takzvaného „domova důchodců pro spotřebiče“. Byla tam spousta takových důchodců jako jsem já. Prý se to tam jmenuje sběrný dvůr. Nějací lidé mě rozmontovali na součástky a roztřídili do velkých nádob. Potom vše vysypali do velikých pecí a roztavili. A tady můj příběh končí.

Až jednou ožiji, budu možná mixér, pračka, nebo auto. Ale nejradši bych byla kovovou rozhlednou. Ta se prý dožívá vyššího věku.

Ondřej Chloupek, 4.B

Ondřej Chloupek, 4.B

Jsem lednice

Do této rodiny mě přivezli před patnácti lety. Stěhovala jsem se už třikrát a tady zůstanu a dosloužím... A už je to tady.

Jsem už stará a všichni říkají, že mám velkou spotřebu. Tedy! Ne, že bych snědla, na co přijdu, ale mám ráda elektřinu a přestože se o mě starají, pravidelně o mě pečují, tak občas dostanu vynadáno, že prý moc žeru. A tak si místo mě vyhlídli větší, úplně novou a nablýskanou lednici. Je mnohem hezčí než já a hlavně nepotřebuje tolik elektřiny.

Jednoho dne přijelo auto a tu novou lednici přivezlo s sebou. Má rodina mi poděkovala, že jsem dobře sloužila a já vůbec nechápala proč. Potom mě snesli z druhého patra, naložili do auta a odvezli pryč.

Co to je? Kde to jsem? Co jsou ti lidé zač? Proč mě svázali? Unášejí mě někam pryč za město. Už jsme na místě. Ocitla jsem se mezi dalšími lednicemi, pračkami a televizemi. Pochopila jsem. Všichni jsme už asi dosloužili, a tak jsme na skládce. Tady mě rozeberou na součásti a roztřídí je tak, aby se daly použít na něco jiného. Říká se tomu recyklace. Přece jenom budu ještě užitečná.

Ondřej Palička, 4B

Ondřej Palička, 4B

Ufňukaná rodina

Je krásný podvečer, jeden z takových, které jsou jako stvořené pro posezení a přáteli a k zavzpomínání na staré dobré časy. Ve sběrném dvoře sedí pračka, lednička, trouba, žehlička a další. Pojdme si poslechnout. Já slyším, že už fňukají.

Co třeba pračka, ta říká, že když jí bylo tak nějak dvacet let, bydlela u paní Marečkové, která si ji nemohla vynachválit. Vzpomínala, jak ji paní Marečková plnila prádlem a krmila pracím práškem a ona jí za odměnu prala prádlo, které pak krásně vonělo. Obě cítily tu vůni a bylo jim dobře.

Lednička zase říká, že když byla u pana Dvořáka, dával jí čerstvé jídlo, takže si očima pochutnala, ale přitom ani kousek nebyl. Těšilo ji udržovat chladné a čerstvé jídlo. Pan Dvořák miloval ji a ona zase jeho. Jednou však přestala chladit a tak putovala do sběrného dvora.

Vtom se probudila trouba a začala vyprávět, že ona když byla mladá, tak... Na chvíli ztratila řeč, odkašlala si a pokračovala, tak žila u pana Trawinského. Byl to už velmi starý pán, měl cizí přízvuk, ale jí bylo u něho dobře. Teplo jí bylo dokonce, i když nic nepekla. Jednou ale všechno skončí, a tak zrovna když pekl koláčky, se porouchala pojistka a trouba koláčky spálila. Když to pan Trawinský uviděl, strašně se naštval. Ani ji nenechal opravit a skončila tady.

Jako poslední se rozpovídala žehlička. Zamlada bydlela u paní Sokolovské, což byla mladá a velice netrpělivá žena. Žehlička vždy krásně pohladila látku, která se pod ní dokonale srovnala. Ale jednou se vlastním teplem skoro roztavila a hned letěla do koše. Pak čistila někde v lesích u cedule „skládka zakázána“. Po čase přijelo velké auto a dovezlo ji sem, do sběrného dvora, kam také patří.

David Preibisch, 4.B

Všechno jednou skončí

U nás doma je třídění odpadu na denním pořádku. Kontejnery máme blízko našeho bytečku, a tak téměř den co den chodíme vynášet odpad, samozřejmě nejčastěji já, prý mám na to nejvíce času.

Velký kámen úrazu v našem čistém rejstříku odpadu přišel, když jsme se rozhodli, že naše lednička už není moderní a že by se nám hodila nějaká pěkná, skoro přesně taková, jakou můžeme spatřit v některém z amerických filmových trháků.

Tak bláhově jsme si mysleli, že to nebude velký problém, a tak jsme se celá rodina nahnula do obchodu s elektronikou a každý už hleděl na svého favorita. Mě hned okouzila taková pěkná červená, co sama střílí led přímo do skleničky. Když jsem ale viděla cenu, tak jsem usoudila, že se nám vlastně ani do kuchyně nehodí. Nakonec zvítězila maminkina favoritka, protože je maminka silná žena a stála si za svým. S taťkou jsme trochu brblali, že tamta byla možná lepší, ale mamka se nedala a s novou ledničkou v kufru auta jsme si to štrádovali po silnici domů. No jo, ale co uděláme s tou starou ledničkou?

„To je normálka,“ pravil taťka „odvezeme ji do sběrného dvora.“

Já s mamkou jsme souhlasily.

Při zakoupení staré ledničky jsme normálně přinesli dveřmi, jenomže nám nedošlo, že jsme právě nedávno vyměňovali dveře a že ty nové jsou zkrátka užší! Asi po pátém pokusu dostat ledničku z bytu jsme to vzdali. Tak je to jasné, stará lednička musí balkonem.

Naši chudinku starou ledničku jsme svázali jak blázna a chtěli jsme ji pomalu spouštět až na zem. Nevím proč, ale v tu chvíli jsem si připadala jak v rodině Pata a Mata.

Sestup ledničky balkonem přilákal mnoho zvědavců, kteří čekali co se bude dít. Mohla jsem jít třeba dolů a prodávat k té podívané třeba popcorn, třeba bych i něco vydělala.

Myšlenku mi rozpustil povel DRŽ!!, tak sem držela. Ale lednička nevím čím, asi zemskou přitažlivostí,

byla těžší než se zdálo, a tak zhruba z posledního jeden a půl metru se řítila lednička volným pádem. Se zvědavci to trhlo a s námi ještě víc. Na chvíli jsem přivřela oči a otevřela jsem je až za pár chvil.

Lednička se rozlomila na dva díly. Taťka zmodral a zezelenal, vyhrkl ze sebe, že ta lednička se do žádného dvora neveze a že ji dá maximálně k popelnici a tím skončil. Řekla bych, trochu přehnaná reakce, ale s taťkou nebyla řeč. V tu chvíli mě napadlo, jak do bytu dostaneme tu novou. Moje otázka vzbudila všeobecný rozruch. Taťka mlčel, po chvíli vstal, šel k lince a kousnul do jablka, nadechl se, vydechl a už si to mete dolů ze schodů. Poprosí jednoho ze zvědavců, aby mu pomohl starou ledničku, nebo spíše její dvě části, naložit na vlek. Pán souhlasil, a tak jsme pochopili, že přece poveze tu starou rozpuštěnou ledničku do sběrného dvora, to se nám moc ulevilo, protože ještě před pár minutkami nechtěl o sběru ani slyšet. Ale ještě jsme stále nevěděli, jak nastěhujeme novou ledničku do bytu, nebo spíš jsme to nechtěli domýšlet.

Najednou slyšíme auto, a bylo nám jasné, že je to táta! Nevěděli jsme jak se máme tvářit, protože nevíme, jak se bude tvářit on. To, co jsme ale viděli nás vskutku nenapadlo, taťka přijel „vysmátej jak lečo“. Dal mamce pusu na tvář a hrdinně prohlásil, že stará lednička je na dobrém místě ve sběrném dvoře a ještě úsměvněji prohlásil, že naše nová lednička je užší než stará lednička, a tak se v pohodě do našich dveří vejde.

Tak nakonec všechno dopadlo dobře. Já popíjím správně vychlazený džus a vzpomínám na naši starou ledničku, která sice nebyla jak z amerických filmů, ale byla dobrá, i když ta nová je zkrátka lepší.

Všechno jednou skončí, ale nevěšte hlavu, dokud budete vidět, slyšet a budete mít stálou tělesnou teplotu, bude jistě všechno OK!

Kristýna Dvořáková, 9.A

KURIÓZNÍ AMERICKÉ ZÁKONY - 100% pravda

Alabama

- V ulici Noble Street ve městě Anniston je zakázáno nosit modré jeansy.
- V neděli je zakázáno hraní domina.
- Lov je v neděli také nelegální.
- Během řízení automobilu je zakázáno mít zavázané oči.
- Je zakázáno ublížit si na zdraví za účelem zbavení se povinnosti platit daně.
- Pomluvy za účelem zalíbení se někomu jsou zakázány.
- Je zakázáno nosit falešný knírek, který by v kostele mohl zapříčinit smích.
- V Lee County je zakázáno po středečním západu slunce prodávat oříšky.
- Ve městě Montgomery je zakázáno otevírat vystřelovací deštníky na ulici, neboť by to mohlo vystrašit koně.
- Otroctví je ve městě Decatur doposud legální.
- Je zakázáno svazování aligátorů požárním hydrantem.
- Je zakázáno řídit bosý.
- V zadní kapse je zakázáno v jakékoliv denní i noční době nosit kornout od zmrzliny.

Alaska (Aljaška)

- Ačkoliv je zde lov medvědů legální, je zakázáno medvědy budit a poté se s nimi fotit.
- Ve městě Fairbanks je podávání alkoholických nápojů losům považováno za pokus o útok na ně.
- Na Aljašce je během lovu losů zakázáno komukoliv něco šeptat.
- Je zakázáno vystrkovat losa ven z pohyblivého letadla.
- Klokani mají zákaz vstupu do kadeřnického salónu - a to v jakoukoliv denní i noční dobu.
- Losi nesmějí být viděni z letadla.

Arizona

- Muž může zcela legálně zbit svoji manželku, avšak maximálně jedenkrát měsíčně.
- Oslové nesmějí spát ve vaně.
- Ve městě Glendale se s autem nesmí couvat.
- Pro muže i ženy starší 18 let je trestné mít více než jeden chybějící zub, který je vidět při smíchu.
- Odmítnutí podání sklenice vody je trestný čin.
- Ve městě Maricopa County smí v jednom domě bydlet maximálně šest žen.
- Ukradne-li někdo v Mohave County mýdlo a je přistižen, musí se jím poté mýt tak dlouho, dokud se celé nespotřebuje.
- Jezdit na koni po schodech soudu města Prescott je zakázáno.
- Ve městě Tucson ženy nesmějí nosit pánské spodní prádlo.
- Když jste napaden lupičem nebo jiným násilníkem, jste oprávněn bránit se pouze tou samou zbraní, jež proti vám použil protivník.

Arkansas

- Podle místních zákonů nelze povýšit ty učitele, kteří si nechali ostříhat vlasy.
- Muži mohou zcela legálně bít své manželky, ovšem maximálně jedenkrát měsíčně.

- Je nezákonné chovat aligátory ve vaně.
- V Arkansasu je nelegální nakupovat nebo prodávat modré žárovky.
- Vyslovovat špatně název státu je nelegální.
- Psi ve městě Little Rock smějí štěkat maximálně do 18.00.
- Dle vyhlášky města Little Rock je proti zákonu vodit v neděli od 13.00 po ulici Main Street krávu.
- Ve městě Little Rock je zakázáno vydávat zvuk klaksonu poblíž místa, kde se od 21.00 servírují sendviče nebo studené nápoje.

Kalifornie

- Vyhláška v San Franciscu zakazuje k umývání aut použít obnošené spodní prádlo.
- V Baldwin Parku není nikdo oprávněn jezdit na kole v plaveckém bazénu.
- Veřejné lázně jsou nezákonné.
- Dle radnice Belvedere City "nesmí být na veřejném místě žádný pes, který by na vodítku neměl svého pána".
- Ve městě Blythe nejste oprávněni nosit kovbojské boty, pokud nemáte alespoň dvě krávy.
- V Burlingame je zakázáno plivat - výjimku tvoří baseballové rukavice.
- Pokud jdete po dlážděném chodníku, nesmíte v Burlingame jíst karamelovou zmrzlinu.
- Dle městské vyhlášky je zakázáno zastavit dítě, které se chystá přeskochit kaluž.
- Po Hollywood Boulevardu je zakázáno hnát najednou více než 2000 ovcí.
- Ve městě Berkeley nesmíte na ulítlého papouška hvízdát dříve, než v 7.00.
- V roce 1930 rada města Ontario přijala vyhlášku, dle níž mají kohouti ve městě kokrhání zakázané.
- Úředníci v tomto státě mají zakázáno nechat telefon zvonit více než devětkrát.
- Je zakázáno nastražit pastičku na myši bez loveckého průkazu.
- V San Franciscu je klepání koberce před domem zakázané.
- Pojídání pomeranče ve vaně je zakázáno.
- V Long Beach jsou auta jedinou povolenou věcí, která může být v garáži.
- Losangeleské právo zakazuje chytání molů pod světly pouličního osvětlení.
- V Los Angeles je zakázáno olizovat žáby a ještěrky.
- Je zakázáno chovat šneky, lenochody nebo třeba slony jako domácí mazlíčky.
- Pacific Grove: Obtěžování motýlů může vyústit k pokutě až 500 dolarů.
- Žádné auto bez řidiče nesmí jet rychleji, než 95 km/h.
- Palm Springs: Mezi 16.00 a 18.00 je po Palm Canyon Drive zakázáno vodit velbloudy.
- San Francisco: Osoby klasifikované jako "ošklivé" mají zakázáno chodit po ulici.
- San Diego: Je zakázáno střílet zajíce z tramvaje.
- San Diego: Majitelé domů, na kterých bude po 2. únoru stále nainstalováno vánoční osvětlení, obdrží pokutu až 250 dolarů.
- San Francisco: Po Market Street se sloni mohou pohybovat pouze, pokud jsou na vodítku.
- Na plážích Santa Monicy je zakázáno hrát na bicí nástroje.
- Temecula: Při přecházení po přechodu Rancho California Street mají v tomto městě kachny neustále vyhrazenou jeho pravou část.
- Ženy mají zakázáno řídit auta v domácím oblečení.

Colorado

- Prodejci aut nesmějí vozidla předvádět v neděli.
- Cripple Creek: V budovách je zakázáno koně vodit výše, než do přízemí.
- Denver: Chce-li odchytávač psů nějakého odchytit, musí ho o tom informovat písemnou formou a to minimálně o tři pracovní dny dříve.
- Denver: Je zakázáno půjčovat vysavač sousedům.

- Denver: Je zakázáno týrat krysy.
- Denver: O nedělích je zakázáno řídit černá auta.
- V Coloradu je nyní legální odstraňovat z nábytku cedulky, na kterých je napsáno "Za odstranění tohoto štítku hrozí pokuta".
- Na území města Pueblo je zakázáno pěstování nebo držení pampelišek.
- Ve městě Sterling musí mít kočky, které nejsou na vodítku, odrazky.

Connecticut

- Vyhláška města Artwoodville zakazuje hraní Scrabblu během čekání na projev politika.
- Horkovzdušné balóny s reklamou jsou v Hartfordu zakázané.
- Devon: Po setmění je zakázáno chodit pozadu.
- Guilford: Jediná povolená barva vánočního osvětlení je bílá.
- Hartford: Během přecházení přechodu je zakázáno chodit po rukách.
- Během přecházení přes přechod je zakázáno dělat piruety.
- V Simsbury je zakázáno provádět politickou kampaň na městském smetišti.
- Je zakázáno vyhazovat z auta zbraň.
- New Britain: Hasiči smějí jezdit maximální rychlostí 40 km/h, a to i když jedou k požáru.
- Lidi s nízkým IQ nemají povoleno vstoupit do manželství.
- V Connecticutu stále platí více než 350 let starý zákon, dle něhož může být zavražděn 16letý chlapec, který zaklel, napadl nebo neposlechl své rodiče.
- Pokud jedete na kole více než 100 km/h, můžete být zastaven policií.

Delaware

- Na Velký pátek a na Boží hod jsou po celém státě zakázány veškeré dostihy.
- Na území celého státu je zakázán prodej mrtvol - pokud ovšem k této činnosti nemáte licenci.

Florida

- Big Pine Key: Pokud bude někdo přistižen, jak obtěžuje jeleny, bude potrestán pokutou.
- Cape Coral: Věšení prádla na venkovní šňůru odporuje městské vyhlášce.
- Cape Coral: Parkování pick-upu před cizím domem je zakázáno.
- Jedete-li zrovna po mostě, máte zakázáno lovit ryby.
- Jízda na skateboardu bez licence není povolena.
- Plivání na půdě kostela je zakázáno.
- Ukradnete-li někomu koně, náleží Vám trest smrti oběšením.
- Pensacola: Každý občan při sobě musí mít alespoň 10 dolarů.
- Sarasota: Zpěv na veřejnosti v plavkách je zakázaný.
- Žena může být potrestána za to, že v kadeřnictví usnula pod vysoušečem vlasů. Majitel salónu může být za tento hrozný zločin také potrestán.

Georgia

- Všichni obyvatelé města musejí vlastnit hrábě.
- Atlanta: Přivazování žirafy k telefonnímu sloupu nebo pouliční lampě je trestné.
- Atlanta: Je zakázáno, aby jeden muž vlezl druhému na záda.
- Je zakázáno schovávat osly ve vaně.
- Quitman: Kuřata nesmějí přecházet silnici.

- Marietta: Plivání z auta nebo autobusu je zakázáno, ale občané města mohou plivat z náklad'áku.
- Všechny podpisy musejí být napsány anglicky.

Havaj

- Je zakázáno strkat si mince do uší.
- Honolulu: Na území jakéhokoliv veřejného parku je zakázáno obtěžovat ptáky.
- Dle zákona musejí děti uposlechnout všechny "legální a mravní" příkazy rodičů.
- Při střeleckých soutěžích je zakázáno, aby byla jako cena alkohol.

Idaho

- Boise: Pokud sedíte na žirafě, nesmíte rybařit.
- Chce-li dát muž ženě balík sladkostí, tak musí minimálně 22kilogramový.
- Jedete-li v tomto státě v neděli na kolotoči, dopouštíte se zločinu.

Illinois

- V tomto státě se nesmí mluvit anglicky. Jediný povolený jazyk je amerikánština.
- Chicago: Je zakázáno jíst na místě, kde právě hoří.
- Chicago: Je zakázáno podávat psům whiskey.
- Chicago: Rybaření v pyžamu je zakázáno.
- Zion: Podávání zapálených cigaret psům, kočkám a ostatním domácím zvířatům je zakázáno.
- Normal: Je zakázáno dělat ksichty.
- Ottawa: Plivání na chodník je hodnoceno jako napadení.
- Peoria: Basketbalové koše se nesmějí instalovat na silnice.
- Pokud u sebe nemáte alespoň jeden dolar, můžete být uvězněn za žebráctví.

Indiana

- Všichni muži od 18 do 50 let musejí alespoň 6 dnů za rok pracovat na veřejných komunikacích.
- Od října do března se lidé nesmí koupat.
- Beech Grove: V parku tohoto města je zakázáno jíst vodní meloun.
- Gary: Nejméně čtyři hodiny poté, co jste snědli česnek, nesmíte do kina, divadla, nebo jiné místo hromadného setkání.
- Elkhart: Kadeřníci nesmějí dětem vyhrožovat, že jim ustříhnou uši.
- Hotelové příkrývky musejí být přesně 251 cm dlouhé a 206 cm široké.
- South Bend: Podávání cigaret opicím je zakázáno.
- Je zakázáno chodit s koněm po ulici.
- Prodej aut v neděli je zakázán.
- Obchody s alkoholem (tzv. liquor shopy) nesmějí prodávat mléko.
- Chytání ryb holýma rukama je zakázáno.
- Hodnota Pí je 4 a ne 3,1415
- Jako zákazník baru si nesmíte přinést drink ke stolu - musí tak učinit barman.

Iowa

- Marshalltown: Koně nesmějí jíst požární hydranty.
- Fort Madison: Požárníci musejí patnáct minut před odjezdem k požáru zásah natrénovat.
- Lov z letadla je zakázán.

- Jednoocí muzikanti hrající na piáno musejí vystupovat zdarma.
- Pokud je na Vašem pozemku více než pět původních obyvatel Ameriky, můžete je zcela legálně zastřelit.

Kansas

- Dodge City: Všechna obchodní místa musejí mít k dispozici kýbl s vodou pro koně.
- Kansas City: Řeknete-li jméno George Washington bez dodatku "Bůh ho ochraňuj", můžete obdržet pokutu ve výši 50 centů.
- Natoma: Je zakázáno házet nože po mužích, kteří oblékají pruhovaná saka.
- Topeka: Číšníci nesmějí podávat víno v hrníčcích na čaj.
- Lov velryb je zakázaný.
- Je zakázáno střílet zajíce z motorového člunu.
- Salina: Je zakázáno opouštět nastartované auto.

Kentucky

- Všichni, kteří chtějí chodit doma nazí, se musejí nejdříve zaregistrovat.
- Danville: Každý rok musí starosta vyvěsit na městskou nástěnku tři nejinteligentnější hospodyňky ve městě.
- Každý obyvatel se musí alespoň jednou za rok osprchovat.
- Pokud se žena vdá s jedním a tím samým mužem více než třikrát, porušuje zákon.
- Owensboro: Žena si nesmí koupit klobouk, pokud k tomu nemá svolení od manžela.

Louisiana

- Pokoušete-li někoho svými zuby, je tento čin hodnocen jednoduše jako napadení. Pokoušete-li ale někoho umělými zuby, je to hodnoceno brutální napadení.
- Přepadení banky a následné vystřelení na obsluhu z vodní pistole je nelegální.
- New Orleans: Přivazování aligátorů k vodním hydrantům je protizákonné.
- Pokud nejsou všechna okna zavřena a dobře utěsněna, nesmíte kýchat.

Šárka Lienertová, 9.A